

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri'nin Dördüncü Halifesi Mirza Tahir Ahmed Hazretleri'nin 15 Mart 1985 Cuma günü verdiği hutbenin metnidir.

Kendileri Kelime-i Şahadet ile Fatiha Suresi'ni okuduktan sonra Âl-i İmran Suresi'nin aşağıda yazılan (111.'nci, 114.üncü ile 116.'nci) ayetlerini okudular. Daha sonra söze şöyle başladılar:

Bu ayette Kitap Ehli'ne mesajının ulaştırılması üzerinde durulmuş ve şayet onlar bu mesajı kabul etmezlerse kendilerinin sorumlu olacağı konusu aydınlığa kavuşturulmuştur. Hz.Muhammed'in Ümmeti'nin bundan sorumlu tutulamayacağı; tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse ve hiçbir konuyu eksik bırakmazlarsa, yine de Ehl-i Kitap onların seslerine kulak vermezlerse Ümmet-i Muhammed'in (S.A.V.) bundan sorumlu olmayacağı, çok hekimane bir şekilde beyan edilmiştir. Kur'an-ı Kerim, bütün Kitap Ehlini külliyeten reddetmenin ve sanki onlarda hiçbir hayrın baki kalmadığını ileri sürmesinin caiz olmadığı üzerinde durmuştur. Kur'an-ı Kerim bir milletin külliyeten gazap ve lanet edilmiş bir millet olarak ileri sürülmesinin ve sanki onlarda hiç uslu ve hayırlı insan yokmuş gibi bir intiba uyandırılmasının tasvip edilemeyeceğini de belirtmiştir; çünkü böyle bir telakki Yüce Rabbimiz (C.C.) katında makbul değildir. Böylece Kur'an-ı Kerim; ölü zannedilen insanların bile manevî bir şekilde tekrar hayata kavuşturulabileceğini açıklayarak Ümmet-i Muhammed'in (S.A.V.) onlara İslâmiyet'in mesajını ulaştırmak konusunda ihmalkârlık yapmamalarını bu Ümmet'e tavsiye etmiştir. Bu ayetlerin meali şöyledir:

“Siz, insanların yararına meydana getirilmiş olan en iyi ümmetsiniz. Siz iyiliği yapmalarını ve fenalıktan sakınmalarını da insanlara tavsiye edersiniz. Keza Yüce Allah'a (C.C.) da inanırsınız. Eğer Ehl-i Kitap da inanmış olsalardı kendileri için hayırlı olurdu.(Yani Ümmet-i Muhammed S.A.V. tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ettiğinden Ehl-i Kitap'ın onlara kulak vermemelerinin sorumluluğu artık Ümmet-i Muhammed'e S.A.V. ait olmayıp Kitap Ehli'ne aittir.) Ehl-i Kitap arasında inananlar da vardır. Ancak onların çoğu fasıktırlar..... Ehl-i Kitap'ın hepsi bir değildir. Onlar arasında Hak'tan yana olan ve geceleyin ayetlerini okuyarak secdelere kapananlar da vardır. Onlar Allah'a ve ahiret gününe inanırlar ve iyiliği telkin ederler; fenalıktan insanları menederler. Hayırlı işler işlemek için acele davranırlar. Hiç şüphesiz onlar salihlerdendir. Onlar her ne hayırlı iş işlerlerse takdirle karşılanacaktır ve onun sevabı kendilerine verilecektir. Allah sakınanları iyi bilendir.”

Bu ayetlerde Müslümanlara, Kitap Ehli'ne Allah'ın (C.C.) mesajını ulaştırmaları tavsiye edilmiştir ve şayet onlar İslâmiyet'i kabul etmezlerse bunun sorumluluğu kendilerine ait olacaktır denmiştir. Hz.Muhammed'in Ümmeti tebliğ farızasını en iyi şekilde eda ederlerse,

inanmayanlardan sorumlu tutulmayacaklardır buyurulmuştur Bu ayetlerde bütün Ehl-i Kitab'ın haktan ve hayırdan tamamen uzak olduklarını ileri sürmenin doğru olmayacağı üzerinde de durulmuştur. Kur'an-ı Kerim, bir milletin Allah'ın (C.C.) rahmetinden uzak ve lanetlenmiş olduğunu ve bunda hiçbir istisna bulunmadığını ileri sürmenin doğru olmadığını beyan etmiştir. Yüce Rabbimiz'in talimatına göre ölümlerden dirilerin çıkması imkânsız değildir. Hak Teala (C.C.), Ümmet-i Muhammed'in (S.A.V.) ölü milletlerden bile gafil kalmamaları gerektiğini Ümmet'e tavsiye etmiştir ve manen ölü gibi kabul edilen kavimler hakkında ümitsizliğe kapılmanın yersiz olduğunu açıklamıştır. Dünyanın başka hiçbir kitabında bu talimatı görmemiz mümkün değildir. Kur'an-ı Kerim, hayret verici bir şekilde düşmanlarının iyiliklerinden bahsetmiştir. Böyle bir kelâm ancak Yüce Allah'a (C.C.) ait olabilir. Biz bütün dünya insanlarına meydan okuyup kendi kitaplarından buna benzer bir tek ayet bile çıkaramayacaklarını iddia edebiliriz. Şüphe yoktur ki Yüce Rabbimiz'in Kelâmı daha önce de birçok kişilere vahyedilmiştir. Ancak Hak Teala (C.C.) kelâmını Hz.Muhammed'e (S.A.V.) vahyettiği gibi başka hiç kimseye vahyetmemiştir. Bu kelâm Yüce Rabbimiz tarafından vahyedildiği gibi, Hz.Muhammed'in (S.A.V.) kalbi, düşmanlarına karşı nasıl sevgi beslemekteyse, kendisine vahyedilen kelâm da aynı özellikleri taşımaktadır.

Fakat Maalesef bugün Hz.Muhammed'in (S.A.V.) Ümmeti olduğunu iddia eden bazı kişiler, Müslüman Ahmediye Cemaati'ne itiraz ederler ve Yahudilere bile tebliğ yaptığını ileri sürerek Bu Cemaat'in İsrail'de bir merkezi bulunduğunu, dolayısıyla Yahudilerin ajanı olduğunu propaganda ederler. Bu suçlama ne kadar cahilanedir. Bu suçlamayı yapanların Kur'an-ı Kerim ile Sünnet-i Seniye'den haberleri yoktur. Kur'an-ı Kerim, Ümmet-i Muhammed'in (S.A.V.) tebliğ feyzinden hiçbir milleti mahrum etmediğini; hatta düşmanlarını da kapsadığını; şayet birisi bu feyzi kabul etmezse bunun sorumluluğunun Ümmet-i Muhammed'e (S.A.V.) değil kabul etmeyene ait olacağını apaçık beyan etmektedir.

Bu konuda Hz. Resulüallah'ın (S.A.V.) örneği gözümüzün önündedir. Daha sonra adı Abdullah Bin Selâm (R.A.) olarak değiştirilen; İslâmiyet'i ilk olarak kabul eden Yahudi, Hz.Resulüallah'ın (S.A.V.) şahsî çabaları ve tebliği sonucunda Müslüman olmuştur. Hz.Resulüallah (S.A.V.) daha sonra onun vasıtasıyla diğer Yahudileri toplayarak tebliğ farızasını yerine getirmiştir. Kısacası, Hz.Resulüallah'ın (S.A.V.) hayatında, Yahudilere tebliğ yapmayı yasakladığı, yahut kendisinin onlara tebliğ yapmadığı, yahut da Yahudilere karşı iyi davranışı yasak ettiği bir tek hadise yoktur.

Bir defa bir Yahudi kadın; oğlunun ölüm döşeğinde can çekiştiğini ve ölmeden önce Resulüallah'ı (S.A.V.) görmek istediğini kendisine bildirerek evine teşrif buyurmasını rica etti. Bunun üzerine Allah'ın (C.C.) Habibi (S.A.V.) hemen hastayı ziyaret etti ve can çekişmesi anında bile tebliğ yapmaktan çekinmedi. Nitekim çocuk ölmeden önce İslâmiyet'i kabul etti ve Müslüman olarak can verdi. İşte bağlı olduğumuz yüce örnek budur. Bizim muhaliflerimiz ise bizi bundan alıkoymak isterler!Bir defa bir ölü mezara taşınmaktaydı. Kortej, Resulüallah'ın (S.A.V.) önünden

geçtiği zaman Allah'ın (C.C.) Habibi (S.A.V.) ölüye saygı göstererek ayağa kalktı. O sırada ölünün Yahudi bir kadın olduğu sesleri yükselmeye başladı. Bunun üzerine Resulullah:

“Bütün insanların üzüntüleri eşittir. Ölmeden önce bu kadının canı yok muydu?”

buyurarak insanlık şerefine ehemmiyetini belirtti. Uğruna bütün kâinatın yaratıldığı Resulullah (S.A.V.), Yahudi bir kadının cenazesi geçerken ayağa kalkar. Bugün Maalesef, bu yüce örneğe tabi olduğumuzdan dolayı, nefreti telkin eden kişilerce suçlanmaktayız! Bu kişiler sanki Hz.Muhammed'in (S.A.V.) güzel örneğine tabi olmayınız; aksine bizim mekruh örneğimize tabi olunuz demektedirler! Müslüman Ahmediye Cemaati olarak biz asla onların talimatlarını benimseyemeyiz. Bizim tabi olduğumuz yüce örnek daima Hz.Muhammed'in (S.A.V.) örneği olmuştur ve biz bu yüce örneğe bağlı olarak yaşayacağız ve bunun üzerinde can vereceğiz. Allah nasip ederse Habibi'nin kurban olduğum Sünnet-i Seniyesi'nden asla ayrılmayacağız.

Ahmedi Müslümanların Yahudilerin ajanı olup Yahudiler yararına çaba sarfettikleri suçlamasına gelince, bu tamamen asılsız ve batıl bir suçlamadır. Gerçekleri incelediğimiz zaman bunun tam tersine bir durum karşımıza çıkmaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda, Filistin'i bölmek üzere zalimane bir plân karara bağlanınca, hangi ses bütün İslâm âlemini uyardı. Bütün Arap ve Arap olmayan diğer İslâm ülkeleri kimin sesiyle uykularından uyandırılmıştı?

Bu içten uyarı, Vadedilen Mesih Hazretleri'nin İkinci Halifesi'nin sesiydi. O, çok sayıda bildiri yayınlamaya İslâm ülkelerini uyardı. Bugün Batı size düşman kesildiyse Doğu'nun size dost olacağını; Doğu sizin düşmanınızsa Batı'nın size arkadaş olacağını zannetmeyiniz. Bugün ne Amerika ne de Rusya hiçbiri size dost değildir. Onlar İslâmiyet düşmanlığı üzerinde anlaşmışlardır ve ondan dolayı kendi aralarındaki düşmanlıklarını unutmuşlardır ve birleşmişlerdir. Bugün siz de İslâm sevgisi uğruna anlaşmazlıklarınızı unutup anlaşamaz mısınız? Diyerek bütün İslâm âleminin birliği için çağrı yapmıştı. Bu çağrı çok etkileyici idi ve bütün Müslümanları uyardığı gibi bunun yankısı uzun müddet Arap âleminde duyuldu. Daha sonra Filistin'in bölünmesi zalimane bir şekilde karara bağlanınca o, bir yazı daha yazarak çok sayıda neşretti. Bu yazıda o, bu karardan sonra Müslümanların bu yenilgiyi zafere dönüştürmek üzere ne gibi adımlar atmaları gerektiği konusu üzerinde durdu. O zaman Arap dünyası ne durumdaydı ve Müslüman Ahmediye Cemaati'ne nasıl teşekkür borçluydu? Bu konu çok geniştir. Ben günün Arap dünyasının bu yazıya nasıl tepki gösterdiğini ve sömürgeci güçlerin bu sese nasıl kulak verdiğini aydınlatmak üzere ancak bir iktibas vermekle yetineceğim. Irak'tan yayınlanan “El-Anba” gazetesi yazı işleri müdürü meşhur gazeteci Üstad Ali Elhayyat Efendi, gazetesinde şöyle bir yazı yazdı:

“Bu yabancı güçler daima Müslümanlar’a nifak sokmak ve onları yermek üzere çaba sarfetmişlerdir. Bu arada bazı hizipleri Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhine çekmek istemişlerdir.... Aslında bu çabaların sömürgeci güçler tarafından harcandığını ben şahsen biliyorum. Aynı güçler geçen Filistin savaşı esnasında bizzat beni de bu iş için alet etmeye çalıştılar. O günlerde ben bir mizah dergisinin müdürüydüm ve dergi sürekli olarak hükümeti tenkit ediyordu. Bir gün Bağdat'ta bulunan yabancı bir devletin temsilcisi beni çağırarak benimle görüşmek istedi. Görüşme esnasında o, dergimi methederek, Müslüman Ahmedi Cemaati'nin dinden çıkmış olduğunu vurguladı ve bu Cemaat'i küçültücü bir şekilde yermemi istedi. (Sanki sömürgeci bir güç İslâmiyet'i savunmak üzere çalışıyormuş! Müslüman Ahmedi Cemaati'nin küçük düşürülmesi sözde bir Gayr-i Müslim sömürgecinin kalbinde yatmakta olan İslâm sevgisinin bir parçasıymış!) Bu, 1948'de Kutsal Topraklar'ın bir kısmını Siyonist bir idareye teslim ederek orada İsrail devletinin kuruluşu günlerindeki hadisedir. Bence Filistin'in haksız olarak bölünmesi üzere aynı yıl Müslüman Ahmedi Cemaati'nin yayınladığı iki bildiri üzerine o yabancı sefaretin bu Cemaat'e verdiği cevap buydu. Bu bildirilerin unvanı “Heyet-ül Ümemil Müttehede Ve Kararü Taksimi Filistin” (Birleşmiş Milletler Müessesesi ve Filistin'i Bölme Kararı) idi. Bu bildiride Filistin limanlarının Yahudilere teslim etmek üzere Batı'lı sömürgeci ve Siyonist güçlerin hazırladıkları entrikalar açığa vurulmuştu. İkinci bildirinin unvanı “El-Küfrü Milletün Vahide” (Bütün Kâfirler birdir) idi. Bu bildiride Müslümanlar tam bir birlik ve kardeşliğe davet ve teşvik edilmişti..... İşte bu hadiseye ben bizzat şahit oldum. Ahmedi Müslümanlar, sömürgeci güçlerin kurduğu İsrail Hükümeti'ni sona erdirmek üzere Müslümanları birliğe davet ettikçe, bu sömürgeci güçlerin Ahmediler aleyhinde nefret uyandırmak ve bu Cemaat'i yermek maksadıyla bazı kişi ve hizipleri kışkırtmak için ellerinden geleni yapmaya devam edeceklerine inanıyorum.”[26]

Kısacası günün Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı'nın neşrettiği söz konusu iki bildiri hayret verici etkiler uyandırdı. Sömürgeci güçler titremeye başladı ve gazeteleri satın alarak Müslüman Ahmediye Cemaati aleyhinde bir hareket başlatmak üzere yabancı sefaretlere talimatlar vermeye başladı.

Bir suçlama da, Müslüman Ahmediye Cemaati üyesi Sn.Sir Zaferullah Han'a yapılmıştır. Güya o, Filistin aleyhinde bazı konuşmalar yapmış ve Filistin'in çıkarını zedelemiş! Bu suçlama hayasızlığın bariz bir örneğidir. Sanki bütün Arap dünyasının bilmediğini Pakistanlı mollalar biliyorlarmış! Bu zat geceyi gündüze katarak varolan gücüyle Araplar için çaba sarfetti. Onun gaddar oluşunu! Araplar anlayamamış. Ancak Pakistan'ın Ahrar'lı mollaları, sözde Cemaat-i İslâmi ve Pakistan Sıkıyönetim İdaresi işin gerçeğini anlamışlar! Arap dünyası o zaman olduğu gibi, Pakistan'da Ahmediye aleyhtarları hareketlerin şiddetlendiği son zamanlara kadar, Zaferullah Han'ın Arap dünyasına yaptığı hizmetleri hem iyi bilmekte hem de bu hizmetlere teşekkür borçlu olduğunu beyan etmektedir. Meselâ Abdülhamid El-Katip, El-Arabî adlı derginin Haziran 1983 sayısında şöyle demiştir:

“Filistin savunmasında er kişi olduğunu ispat etmiş olan tek zat Zaferullah Han'dır. O, Allah vergisi olan konuşma yeteneğini, yasa ve siyaset becerikliliğini, kısacası Yüce Rabbimiz'in kendisine bahşettiği bütün kuvvetlerini Arap çıkarlarını savunmak üzere kullanarak Filistin çıkarlarını korumaya çalışmıştır. Onun bütün konuşmaları gerçek İslâm talimatları ve İslâmiyet ruhuna uygun olurdu.”

Filistin meselesi daha canlıyken, Sir Zaferullah Han'ın bu konuda sarfettiği çabalar artık tarihe malolmuştur. İşte o günlerde İslâm âlemini bu yüce zatın hizmetlerinden mahrum bırakmak üzere sömürgeci güçler tarafından bir entrika yürürlüğe kondu ve Filistin Müftüsü, sömürgeci güçlere alet olarak Zaferullah Han Bey aleyhinde bir fetva neşretti. Bunun üzerine Arap Lig Genel Sekreteri Gen.Abdürrahman Azzam Paşa, fetvayı neşreden dergiye mektup yazarak yazı işleri müdürüne şöyle ikazda bulundu:

“Kadiyaniler ve Pakistan Dışışleri Bakanı Sayın Zaferullah Han Bey aleyhinde sözde bir müftünün fetvasını, dinî bir fetva olarak telakki etmenize hayret ediyorum. Eğer bu fetva kabul edilirse, insanların inançları, saygıları, hatta bütün gelecekleri birkaç cahil molların eline düşmüş olacaktır. Biz Zaferullah Han Bey'in sözü ile ameli bakımından gerçek bir Müslüman olduğunu iyi biliriz. Yeryüzünün her bölgesinde o, başarılı bir şekilde İslâmiyet'i savunmuştur. İslâm müdafaası uğruna benimsenen ortak politikayı başarılı bir şekilde savunmak Zaferullah Han'ın daima özelliği olmuştur. Onun için kamu Müslümanlar kendisini sevmektedirler ve onların kalpleri kendisine teşekkür borçludurlar.”[27]

Dünyadaki Müslümanların bir kısmı Pakistan'da bulunmuyor mu? Bütün İslâm âleminin, hatta İslâm nurunun çıktığı Arabistan'daki Müslümanları en iyi şekilde müdafa ettiğinden dolayı Zaferullah Han'a teşekkür borçlu olduğunu bilmiyorlar mı?El-Misri adlı başka bir Arap dergisi Haziran 1952 sayısında

“Ey Kâfir! Yüce Rabbimiz şanını Arttırsın” başlığı altında şöyle demiştir:

“Müftü Bey, Zaferullah Han'ın kâfir olduğunu ileri sürmüştür. Buyurun hep birlikte Zaferullah Han'a selâm gönderelim. Onun gibisi nerede? Bugün İslâm âlemi onun gibi yüzlerce kâfire muhtaçtır.”

Mısır'ın “Ezzaman” adlı başka bir gazetesi 25 Haziran 1952 sayısında şöyle bir yorum

yapmıştır:

“Ben bu fetvadan dolayı çok üzüntü duydum. Sebebi de şudur ki; Muhammed Zaferullah Han, İslâm ve Arap dünyasına; özellikle Mısır'a büyük hizmetlerde bulunmuştur. Bütün İslâm âlemi onun hizmetlerine daima teşekkür borçlu kalacaktır.”

Aynı şekilde “Elyevm” adlı başka bir gazete 26 Temmuz 1952 sayısında şöyle bir yorum ileri sürmektedir:

“Sömürgeciliğe büyük bir kuvvet, fesahat ve doğrulukla karşılık veren; Yüce Allah'ın (C.C.) dili ve kalbine hak ve doğruluk nuru ihsan ettiği bir kimse eğer kâfir ise, ermiş kişilerin çoğu böyle bir kâfir olmayı temenni edecektir.”

Beyrut Elmesa” gazetesi şöyle bir yorum yaptı:

“Şeyh Mahluf ile Zaferullah Han arasında açık bir fark vardır. Şeyh Bey, hiç hayırlı işleri bulunmayan bir Müslüman'dır. İşi gücü de Müslümanlar'ın arasına nifak sokmaktır. Buna mukabil Zaferullah Han daima hayır işleyen bir Müslüman'dır. Yüce Rabbimiz (C.C.) Kur'an-ı Kerim ayetlerinde iman ile amel-i salih daima aynı anda birlikte zikretmiştir. Yazık! İman ve amel-i salihle rağmen Müslümanlar'a kâfir demek ne kadar mantık dışıdır?”[28]

Kısacası İslâm âlemi ne zaman bir tehlike ile karşı karşıya bulduysa, Müslüman Ahmediye Cemaati daima Müslüman kardeşlerini uyararak onlara yol göstermiştir. Cemaat liderleri yani Hz.Mehdi'nin (A.S.) halifeleri daima ilk olarak İslâm âlemine doğruyu salık vermişlerdir ve bu Cemaat her çeşit hizmette bulunmuştur. Ancak Maalesef İslâmiyet'e düşman olan sömürgeci güçler, Müslümanları kışkırtarak daima bu Cemaat'i cezalandırmıştır ve vicdan hürriyetini savunduğu için daima rezil etmeye çalışmıştır. İslâm âlemi hem dıştan, İslâmiyet'e düşman olan güçler tarafından, hem de içten sömürgeci ajanların kullanılmasıyla, tehlikelere maruz kalmış ve zarar görmüştür. Bugün bile İslâm âlemi böyle bir tehlikeyle karşı karşıya bulunmaktadır. Ancak daha önce bu korkunç tehlike İslâm âlemi tarafından tarih boyunca asla hissedilmemiştir. Bugün bu tehlike Rusya, Amerika, Budistler, Siyonistler, Doğu yahut Batı tarafından değil, Müslüman olduğunu iddia eden ve İslâm sevgisini alet ederek iktidara gelen ve Pakistan Müslümanlarına musallat olan sözde Müslüman bir hükümet tarafından duyulmaktadır. İslâm âlemi daha önce hiçbir zaman böyle bir tehlikeye maruz kalmamıştır. Gayr-i Müslimler tarafından Kelime-yi

Şehadet'i yoketmek üzere sarfedilen çabalar tarih boyunca var olmuştur. Bu korkunç çaba ilk olarak Resulü Allah (S.A.V.) zamanında sarfedilmeye başlanmıştır. Ancak İslâmiyet'e mensup olan bazı şanssız kimseler tarafından böyle bir çaba harcanacağı aslâ düşünülemezdi. Müslümanların kendi elleriyle Kelime-i Şehadet'i yokedecekleri akla gelmezdi. Maalesef bugün Pakistan'ın diktatör idaresi böyle bir çaba içinde bulunmaktadır. Pakistan'da bugün yepyeni fakat çok korkunç ve kanlı bir tarih yazılmaktadır. Bugün Pakistan'da İslâm temellerine; yani Tevhit ve Risalet-i Muhammed'e saldırmanın en büyük İslâm hizmeti olacağı savunulmakta ve propaganda edilmektedir. Ahmedi Müslümanlar eğer Tevhit ve Risalet'ten vazgeçmezlerse, şiddetli bir şekilde cezalandırılmaları gerekir denmektedir. Bugün sözde bir İslâm ülkesinde Allah'ın (C.C.) Birliği ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaletine karşı yapılan ve ortalığı bulandırmakta olan korkunç saldırı işte budur.

Bu saldırılar nasıl yapılmaktadır? Bunun sadece bir tek örneğini zikretmekle yetineceğim. Kelime-i Şahadet getirmek suçundan yakalanarak Pakistan'ın diktatör idaresi tarafından ceza görmüş olan Ahmedi bir genç bana şöyle yazdı: "Polis memuru beni yakalayıp dövmeye başladı. Daha sonra başka bir polis memuru da geldi ve her ikisi birden beni tokatlamaya başladı. Daha sonra beni bir odaya götürüp bir tahta sandığa yatırdılar ve dövdüler. Ben bu arada yüksek sesle Kelime-i Şehadet'i getirmeye devam ettim. Oradan beni at arabasına bindirerek Bağbanpura karakoluna götürdüler. Yolda da beni dövmeye ve tokatlamaya devam ettiler. Bu arada ben: "Rabbana afriğ aleyna sabren ve sabbıt akdamena vensürna alalkavmil kâfirin" duasını okumaya devam ettim. Bağbanpura (Gucranvala) karakoluna vardığımızda polis memurlarından birisi, bunu yatırın ve dövün, dedi. Bana yere yat dediler. Ben yatmadım. Bunun üzerine iki üç memur beni yakaladı. Birisi saçımdan, diğeri kolumdan tuttu. Birisi de ayaklarımı çekti. Böylece beni yere yatırdılar. Polis memurlarından birisi sopa ile beni dövmeye başladı ve yedi sekiz darbe indirdi. Her seferinde ben yüksek sesle Kelime-i Şehadet'i okudum. Bunun üzerine: sen kâfirlerdensin; sen kim oluyorsun da Kelime-i Şehadet'i getiriyorsun, diyerek beni dövmeye devam ettiler. Bununla da İslâm hizmeti! heveslerinin tamamlanmadığını hisseden memurlardan birisi bana "şalvarını çıkar" dedi. Ben şalvarımı çıkarmadım. Bunun üzerine yedi sekiz polis memuru zorla benim şalvarımı çıkardı ve çırılçıplak yere yatırarak dövdüler. Hak Teala (C.C.) bu durumda bile Kelime-i Şehadet'i getirmemi bana nasip eyledi. Bu arada birkaç polis memuru daha geldi ve senin mürşidin nerede doğdu ve nerede öldü? Bunu söylesene! Onlar bana ve Mehdi Hazretlerin'e ana avrat küfrettiler. Yarım saat kadar sövdüler ve ben Yüce Rabbim'e dua etmeye devam ettim. Onlar aynı sopa ile popoma, başıma ve omuzlarıma sayısızca darbe indirdiler."

İşte Pakistan'da bugün Kelime-i Şahadet ile İslâm hizmeti düşüncesi budur. Bu hadise size Bilal-i Habeşi'yi (R.A.) hatırlatmadı mı? Kelime-i Şehadet'i getirdiğinden dolayı Arabistan'ın sıcak çölünde yerlerde süründürüldüğü aklınıza gelmedi mi? Allah'ın (C.C.) birliği ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaletinin özü ve hülâsası olan Kelime-i Şehadet'i getirmek suçundan inananlar nasıl cezalandırılırdı? Müminlerin vücutları nasıl su toplar ve topladığı su ile o ateşi nasıl söndürürlerdi?

Kısacası, yüzlerce sene önce, Hz.Resulüllah (S.A.V.) zamanında Kelime-i Şehadet'i yeryüzünden silmek üzere nasıl acıklı olaylar yaşandıysa ve Arabistan'da kefereler nasıl Allah'ın (C.C.) Birliği ve Hz.Muhammed'in risaletini yoketmek gayesiyle müminlere nasıl eziyet verdilerse, bugün Pakistan'da da aynı hadiseler yaşanmaktadır. İşin acı tarafı şudur ki bugün sözde Müslüman bir ülke yöneticileri bu olaylardan sorumludurlar. Bugün şeytandan daha memnun hiç kimse olamaz; çünkü bir zamanlar Hz.Muhammed'in (S.A.V.) can düşmanlarının yaptığı bugün, sözde ümmetî yapmaktadır ve şeytan onları kışkırttığından dolayı, onlar bu gibi çirkin hareketleri yapmaktadırlar.Onlara, ne yapıyorsunuz; akıl ve mantık yok mu sizde, diye sorduğunuz zaman çok tuhaf deliller ileri sürerler. Bunlardan biri şudur: Siz pis kimselersiniz. Kelime-i Şehadet'i okumanız yahut onun rozetini göğsünüze takmanız bu yüce Kelimeyi küçük düşürecektir. Biz de ona tahammül edemeyiz. Bu delil ne kadar tuhaftır. Kelime-i Şahadet'in gayesi pis olanları tertemiz yapmaktır. Bu kelime pis insanları pak yapmak üzere indirilmiştir. Eğer Ahmediler sözde pis iseler, Kelime-i Şahadet'in onları tertemiz yaptığını düşünerek memnun kalmanız gerekir. Bu, yüce Allah'ın (C.C.) birliğini ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaletini dile getiren pak bir ifadedir. Kelime-i Şahadet insanları tertemiz kılan, en Yüce Peygamber'in Kelimesi'dir. Kelime-i Şahadet, asırların sapık ve çirkinlerini, ahlâkı bozulmuş pisleri dahi tertemiz kılmış ve pak yapmıştır. Bu, pakları pis yapan bir molla, yahut temizleri çirkine dönüştüren bir diktatörün malı değildir. O bakımdan eğer Müslüman Ahmediye Cemaati pis ise, ona gerekli olan bütün pisleri tertemiz kılan Yüce Rabbimiz ile sevgili Peygamberi'nin Kelime-i Şahadeti'dir. Başka hiçbir kimsenin kelimesine ihtiyacımız yoktur.

Muhalliflerimiz, Ahmediler'in Kelime-i Şehadet'i içten okumadıklarını; "Muhammed" kelimesini ifade ettikleri halde içten "Ahmed" dediklerini ve Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'yi kastettiklerini ileri sürerler. Bu iddia ne kadar cahilanedir. Bizi Kelime-i Şahadet'ten ayırmak üzere yaptıkları mekruh bir hareket yanında, bir de haşa Allah olduklarını ve Peygamber Efendimiz (S.A.V.)'den de daha üstün olduklarını iddia etmiş oluyorlar. Hz.Muhammed (S.A.V.), Kelime-i Şehadet'i getirenin yalan söylediğini, içi ile dışının birbirini tutmadığını asla iddia etmemiştir. Hatta, Hak Teala'nın "iman daha kalbinize girmemiştir" buyurduğu kimselerin bile, dillerinin ifadesinin kalplerinin ifadesinden ayrı olduğunu aslâ ileri sürmemiştir. Buna mukabil Hz.Muhammed'in (S.A.V.) yüce şanını ispat eden bazı hadiselerle karşılaşmamız mümkündür. İslâm tarihinde bu gibi hadiseler mevcuttur.

Meselâ Usame (R.A.), Müslümanlara sık sık saldıran birisini öldürdü. Hz.Usame (R.A.) onu öldürmeden önce o, Kelime-i Şehadet'i getirdi. Fakat Usame (R.A.) onun Kelime-i Şehadet'i okumasına rağmen yine de onu öldürdü. Bu hadiseyi Hz.Resulüllah'a (S.A.V.) bildirdiği zaman Allah'ın (C.C.) Resulü: "Lâ ilâhe illallahü" demesine rağmen sen onu öldürdün! diyerek üzüntüsünü belli etti. O, korkudan Kelime-i Şehadet'i getirdi, dediğim zaman Hz.Resulüllah (S.A.V.): "Onun kalbini yarıp ta içine baktın mı?" diye karşılık verdi ve bu cümleyi defalarca tekrarladı.[29]

Demek ki birisi Kelime-i Şehadet'i getirdiği zaman Hz.Resulüllah (S.A.V.) asla, onu okuyanın dili ile kalbinin birbirini tutmadığını ne kendi iddia etmiştir, ne de kendisine tabi olanların böyle bir iddiada bulunmalarına izin vermiştir. Maalesef bugünün cahil mollaları davranışlarıyla, hem hazır hem de gaybı bildiklerini, Hz.Resulüllah (S.A.V.) ile ashab-ı kiramdan (R.A.) daha üstün olduklarını! ve insanların kalplerini de okuyabildiklerini iddia etmektedirler.

Başka bir rivayete göre Usame Bin Zeyd (R.A.): “Ya Resulüllah, o “Lâ ilâhe illallahü” sözünü kılıç korkusundan dolayı demişti” dediğinde Peygamber Efendimiz (S.A.V.): “Onun, Lâ ilâhe illallahü demesine rağmen sen yine de onu öldürdün. Kıyamet günü “Lâ ilâhe illallahü” şahadet ettiği zaman sen ne yapacaksın?” buyurdu.” Bunun üzerine Usame Bin Zeyd (R.A.): Ey Allah'ın (C.C.) Resulü! “Allah'ın (C.C.) beni bağışlaması için dua et” diye yalvardı. Ama Peygamber Efendimiz (S.A.V.): “Lâ ilâhe illallahü kıyamet günü karşına çıktığında sen ne yapacaksın” kelimelerini tekrarlamaktan başka birşey söylemedi.

İşte bugün Pakistan'da bu olaylar aynen böyle yaşanmaktadır. Bugün orada diktatör idaresi Maalesef İslâmiyet'in temeline saldırmaktadır ve İslâmiyet adına iktidara gelen bir general bu yüce dinin kökünü kazımaya çalışmaktadır. Bu arada İslâm âlemi maalesef gaflet uykusuna dalmıştır. Filistin tehlikeye düştüğü zaman Mehdi Hazretleri'nin İkinci Halifesi Müslümanları şöyle uyarıyordu: “Bugün söz konusu olan Filistin değil Medine'dir. Bugün Kudüs tehlikede olmayıp Mekke-i Mükerrime tehlikededir. Bugün Ahmet yahut Mehmet değil Hz.Muhammed'in (S.A.V.) haysiyeti sözkonusudur. Bütün anlaşmazlıklarına rağmen bugün düşmanımız İslâmiyet düşmanlığı aleyhinde birleşmiştir. Müslümanlar bugün binlerce sebep bulunmasına rağmen birleşmeyecekler mi?”[30]

Bugün Pakistan'da Kelime-i Şahadet'in tehlikeye girmesi üzerine ben bütün İslâm âlemini uyarıyorum. Bugün ne Filistin, ne Kudüs ne de Mekke-i Mükerrime hiçbirisi sözkonusu değildir. Bugün adıyla bu beldelerin hürmet kazandığı Yüce Rabbimiz'in Celâli sözkonusu olup, Vahdaniyeti (Tek oluşu) tehlikededir. Bugün Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaleti tehlikededir. Müslümanların kalbinde hiç de Allah ve Peygamber sevgisi yok mu? Sözde bazı Müslümanların Kelime-i Şahadet'e saldırdığını görünce Ümmet-i Muhammed'in kalbi rencide olmamakta mıdır? İşin en acı tarafı şudur ki, Müslümanların bu işe alet olmayacaklarını gören Pakistan'ın dikta rejimi, İslâm düşmanları olan Hıristiyanları kullanarak onlara Kelime-i Şahadet yazılarını sildirmektedir. Hatta bu çirkin iş için hapishanelerden tutuklular ve suçlular getirilmektedir ve onların eliyle Yüce Allah'ın (C.C.) Birliği ve Hz.Muhammed'in (S.A.V.) risaleti demek olan Kelime-i Şahadet yazıları sildirilmektedir. Ziya-ül Hak adlı bir diktatör hem bu dünyada, hem de ahirette bunun başlıca sorumlusudur. O, yüce Rabbimiz'in (C.C.) Celâlin'e ve Habibi'nin (S.A.V.) mukaddes ismine ve yüce risaletine saldırdığı için ne maddî ne de manevî bir güç onu Allah'ın (C.C.) cezasından kurtaramayacaktır. Bugün Ahmedî Müslümanlar Kelime-i

Şahadet uğruna her fedakârlığı yapmaya hazırdırlar. Onlar asla yılmayacaklardır.

Fakat ey İslâm âlemi! Siz neden bu saadetten mahrum kalmaktasınız? Acaba kalplerinizde İslâmiyet ve Kelime-i Şahadet sevgisinden bir emare bile kalmamış mıdır? Bugün ben, bütün İslâm âleminin ortak mirası olan ve İslâmiyet'in temeli olup hakkında ne Şiiler, ne Sünniler, ne Vahhabiler ne de diğer Müslüman hizipler arasında hiç bir anlaşmazlık bulunmayan Kelime-i Şahadet'e sizi davet ediyorum. Kelime-i Şahadet, İslâmiyet'in temelidir. Maalesef bugün bu temele saldırıda bulunulmuştur. Bugün ben sizleri, Hira mağarasından çıkıp bütün dünyaya ürperti vermiş olan o yüce sese ve onu canı gibi korumuş olan Bilâl-i Habeşî'ye (R.A.) davet ediyorum. Buyurun, Kelime-i Şahadet uğruna düşüncesinin bile insana ürperti verdiği eziyetlere katlanmış olan o köleden ders alalım ve o yüce köleye selâm gönderelim.

Eğer bu hayırlı işte Ahmedî Müslümanlarla birlikte olursanız, daima yaşayabileceğinizi size müjdeleyebilirim. Bu durumda dünyanın hiçbir kuvveti sizi asla yok edemeyecektir. Siz hem bu dünyada, hem de ahirette mükâfatlandırılacaksınız. Yüce Rabbimiz'in bereketleri daima sizinle beraber olacaktır. Ancak Yüce Rabbiniz'in vahdaniyetinin ve Habibi'nin risaletinin tehlikeye girmesi üzerine, Resulüallah'a mensup olduğunuz halde siyasî çıkarlarınızı yeğ tutarak harekete geçmezseniz, sizden daha büyük suçlu hiç kimse olmayacaktır ve gökyüzü ile yeryüzü size asla rahmet ve selâm göndermeyecektir!

[26] El-Anba Gazetesi; Bağdat; 21 Aralık 1954

[27] El-Büşra Dergisi; c.13; Aralık 1953; s.115-116

[28] El-Fazl Gazetesi; Lahore; 10 Temmuz 1952

[29] Müslim; Kitab-ül İman

[30] El-Fazl Gazetesi; 21 Mayıs 1948